

„Ebbe a könyvbe nem
egyszerűen belezúgtam...
hanem BELEREPÜLTEM!”
– *bookmom0318, amazon*

A NAGYKÉPŰ ÖLTÖNYÖS
szerzőitől

szívtipró pilóta

*fine
selection*

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

szívtipró pilóta

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ FEJEZET

CHRIS HEMSWORTH.

Az American Airlines *Úti célok világszerte* című katalógusában épp az Ausztráliáról szóló részt lapozgattam. Minden oldal tele volt színes fényképekkel: kenguruk, türkizkék víz, az a nagy fehér épület, ami úgy néz ki, mint valami szélfúttá vitorlakompozíció. Szép, de engem igazából nem ez érdekelt.

Liam Hemsworth. Ausztrál kiejtés. Te jó ég! Kettő van belőlük?

A következő oldalon megláttam egy világtérképet. Végighúztam az ujjamat a Miami és Sydney közötti szaggatott vonallal jelölt repülőúton. A francba! Rohadt messze van!

Sóhajtvá továbblapoztam. A következő oldalon London tűnt fel.

Robert Pattinson.

Theo James.

Még több szexis kiejtés, de csak harmadannyi repülőútra. Behajtogattam a lap sarkát, aztán tovább böngésztem az újságot.

Olaszország. *George Clooney.* Kit érdekel, hogy igazából az apám lehetne? A fickó olyan, mint egy üveg jó cabernet: minél korosabb,

annál finomabb, és arra való, hogy megízleld. Ezt a lapot is beje-
löltem.

Az úti célok böngészésében a csapos zavart meg, aki a szinte üres
martinis poharamra mutatva megkérdezte:

– Tölthetek még egyet?

– Kösz, még nem.

Bólintott, és a zsúfolt bár másik vége felé indult. Már a második
italomnál tartottam, és fogalmam sem volt, meddig fogok még eb-
ben a reptéri váróban dekkolni. Nem tűnt rossz ötletnek még az-
előtt kiválasztani, hol töltöm a következő tíz napot, mielőtt túlsá-
gosan kiütne az alkohol.

Szantorini. Hmmm! Gyönyörűek a képek. Királykék ajtajú és
spalettájú hófehér házak. Valahogy mégsem ütött be az ihlet, hová
is akarok utazni. Semmi nem ragadott meg hirtelen erővel, még a
trópusi szigetek sem voltak elég hívogatóak számomra.

Nagyot sóhajtottam, mert észrevettem, hogy lassan a vastag uta-
zási katalógus végéhez érek. Az italomat a számhoz emelve morog-
tam az orrom alatt:

– Hová a fenébe menjek?

A kérdésre nem igazán vártam választ.

– Az én lakásom nincs messze – dörögte mellettem egy mély
bariton hang.

Eddig nem is vettem észre, hogy valaki letelepedett a jobb olda-
lamon lévő bárszékre, úgyhogy ijedtemben akkorát ugrottam, hogy
a poharam majdnem kiesett a kezemből, és az italom maradéka a
vadonatúj felsőmre ömlött.

– A francba! – pattantam fel, gyorsan felkaptam egy szalvétát
a bárpultról, és törölgetni kezdtem a blúzomat. – Ez egy Roland
Mouret-blúz!

- Ne haragudj! Nem akartalak megijeszteni.
- Akkor ne lopakodj az ember háta mögé.
- Nyugi! Kifizetem a tisztítót. Oké?
- Meg fog maradni a folt.
- Akkor veszek neked egy újat, szívi. Csak egy póló!

Erre már felkaptam a fejem.

– Hallottad, mit mondtam? Ez egy Roland Mouret. *Nyolcszáz dolláromba* került!

– Ez?! De hát, ez csak egy póló.

– De dizájnerpóló.

– Akkor is csak egy rohadt póló. Ne érts félre, nagyon szépen domborodik benne az alakod, de alaposan lehúztak vele. Hallottál már a Gapról?

– Most viccelsz? – kérdeztem, amikor végül feladtam a törölgetést, és felnéztem a fickóra, aki szemtelen egy alaknak tűnt.

Basszus!

Az is volt, szemtelen.

Magas, fekete hajú, *szemtelenül* jóképű alak. Ne szépítsük, egy félisten!

Kicsit arrébb mentem, hogy összeszedjem magam, és keressek még pár szalvétát, de egyet sem láttam. Amikor visszaértem a helyemre, a Félisten odakiáltott a csaposnak:

– Hé, Louie! Kaphatnék egy pohár szódavizet és pár papírtörölt?

– Naná, Trip!

Trip?

– Az a neved, hogy Trip?

– Néha.

– Itt vagyok egy istenverte reptéri bárban egy Trip¹ nevű fickóval?!

¹ Angolul a „trip” utazást jelent.

Erre már muszáj volt elröhögnöm magamat.

– És téged hogy hívnak?

Mit zavartassam magam? Sosem látom többé ezt a fickót. Lepillantottam a katalógusomra, és a szemem megakadt a borítóján.

– Én... – tétoztam egy pillanatra – ...Sydney vagyok, hazudtam.

– Sydney... – sziszegte kétkedően.

– Így van.

Nagyot nyeltem, egy pillanatra el kellett fordulnom. Bár nem néztem felé, éreztem, ahogy nagy mogoróbarna szeme rám tapad. Pézsmailatú kölnijének nehéz aromája betöltötte a teret. Közelemben álló magas, határozott alakja lehetetlenné tette, hogy másra figyeljek.

A csapos visszajött, és egy poharat meg egy marék szalvétát nyújtott át neki.

– Akarod, hogy kijöjjön a folt? – húzta fel kérdően a szemöldökét.

Bólintottam, mire felém hajolt. Bizseregni kezdett a bőröm, de aztán forróság helyett hirtelen jéghideg nedvesség öntött el, ami átszivárgott a blúzomon, Trip ugyanis lassan és megfontoltan egyenesen a mellkasomra öntötte a szódavizet.

– Ááá! Mi a... mi a fészkes fenét csinálsz? – hápogtam, és lenéztem a dizájnerblúzomon éktelenkedő nedves foltra.

– Ki akarod venni a foltot, igaz? A szénsavas víz kiveszi. Csak áztatni kell benne egy kicsit.

– Nem is volt akkora a folt. Most csuromvizes lett a blúzom!

– Ezt nehéz lett volna kihagyni.

– Hozzá sem kellett volna kezdeni!

– Az feleolyan vicces sem lett volna.

Lenéztem a blúzomra. A két mellbimbóm kimeredt a nedves anyagon át.

– Most aztán teljesen átlátszik a blúzom!

– Azt látom, sajnos – sóhajtotta, és le nem vette volna a szemét a mellemről. – Atyaég! Rajtad nincs melltartó?

– Nincs!

Végre felnézett.

– Megkérdezhetem, hogy mit keresel a reptéren melltartó nélkül?

– Kényelmesen akartam utazni a repülőn – feleltem a torkomat köszörülve. – Egyébként is... a mellem elég... hetyke. Nem kell melltartót hordanom. Legalábbis eddig nem kellett, amíg le nem öntöttél szóдавívvel! Eszembe sem jutott, hogy egy eszelős vízzel támadhat rám.

– Ááá... szóval hetyke? – vándorolt Trip szeme megint a mellemre.

– Megtennéd, hogy nem bámulsz így rám? – Összefontam a karomat a mellem előtt.

– Bocsánat, nem gondoltam...

– Hogy gyakorlatilag meztelenül fogok itt állni? Naná...

– Most mit mondjak? – vihogott büntudatosan. – Nézd, én csak azért jöttem, hogy bekapjak valamit, de sokkal többet kaptam, mint amire befizettem. Fantasztikus a cickód. Igazad van. Tényleg hetyke... pont, mint a vagány tulajdonosa. – Gyorsan lekapta a bőrdzsekijét, és a vállamra terítette. – Ezzel eltakarhatod magad.

A dzseki úgy nehezedett a vállamra, mint egy szantálfaillatú meleg ölelés. Olyan jó érzés volt, hogy eltöprengtem, milyen lenne, ha maga a pasi ölelné át. A gondolatra gyorsan meg kellett ráznom a fejemet.

Aztán lehajoltam, hogy felhúzzam a dzseki cipzárját, és észrevettem, hogy a kabát mellrészén egy szárnyat ábrázoló fémkitűző van.

– Ez meg miféle kitűző? Jó kisfiú voltál a repülőn, azért kaptad?

– Valami olyasmi – vigyorodott el.

Amikor én is elmosolyodtam, felém nyújtotta nagy kezét:

– Kezdjük előlről. Szia! Én Carter vagyok.

Carter.

Aha.

Tényleg olyan Carter-feje van.

Megfogtam a kezét, és borzongás futott végig rajtam, ahogy erősen megszorította az enyémet.

– Carter... azt hittem, Tripnek hívnak – jegyeztem meg hunyorítva.

– Nem. Azért hitted azt, hogy ez a nevem, mert Louie így szólított. A Trip csak becenév.

– És honnan jön?

– Hosszú történet.

– Egyébként is honnan ismernek itt téged? Talán sokszor mész üzleti útra?

– Így is lehet mondani.

– Kicsit titokzatoskodó vagy, tudod?

– Te meg rohadatul imádni való. Hogy hívnak?

– Már mondtam.

– Na persze, Sydney. A vezetékneved meg Operaház. Sydney-i Operaház – emelte fel nevetve a magazint, és a borítójára mutatott.

– Miért hazudtál, Hetyke?

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállam. – Nem szeretem idegeneknek elárulni a nevemet.

– Nem erről van szó. Nem vagy te szégyenlős. Hogy a francba lennél az, amikor egy nyamvadt melltartó sincs rajtad itt, nyilvános helyen. És majdnem egy teljes percig el sem takartad a cicidet, pedig tudtad, hogy megláthatom. Te aztán nem vagy félénk, és holtbiztos, hogy óvatos sem.

– Akkor szerinted miért füllentettem a nevemmel kapcsolatban?

– Szerintem izgalmasnak találtad, hogy másnak add ki magadat. Az járt a fejedben, hogy úgysem találkozunk többet, úgyhogy miért is ne? Igazam van?

– Azt hiszed, eltaláltad? Szerinted forrófejű kalandvadász vagyok? Mióta is ismersz? Kerek tíz perce?

– Az ember ráismer a magafajtára.

– Ó, tényleg?

– Tényleg. Én így élem az életem... mindig a következő izgalmat keresem, sosem maradok meg egy helyben. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán vizsgálódva hunyorította rám a szemét. – Neked fogalmad sincs, hová akarsz menni.

– Honnan tudod?

– Amikor először odaálltam mögéd, épp magadban beszéltél, és azon töprengtél, hová utazz. Emlékszel?

– Ó, tényleg. Így van. El szeretnék utazni valahová... Trip.

– És mihez volna kedved?

– Még mindig fogalmam sincs.

Összerezcentem, amikor a vállamra tette a kezét, és megkérdezte:

– Mi elől futsz, Kendall?

A szívem gyorsabban kezdett verni. Hátrahúzódtam, kicsit távolabb tőle.

– Honnan tudod a nevemet?

A farzsebébe nyúlt, és megleltetett egy útlevelet.

– Tényleg sokkal óvatosabbnak kellene lenned, ha egyedül utazol. Egy pillanatra elfordulsz, és valaki belekever valamit az italodba vagy elveszi a cuccodat.

– Ez az enyém? De hát... hogy került hozzád?

– Amikor elmentél szalvétát keresni, kiesett a táskádból. Én meg fölvettem, és megnéztem a nevedet. Kendall Sparks. Tetszik. Szerencséd, hogy bennem megbízhatsz.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – morogtam, és kirántottam a kezéből az útlevelet.

Kis ideig csak álltunk egymásra meredve. A fickó szája mosolyra görbült, és csak most vettem észre, hogy egy gödröcske van az állán.

– Láttam, hogy ott áll a lány – mondta.

– Micsoda?

– Beatles-szám. *I Saw Her Standing There*. Láttam, hogy ott áll a lány.

– De mi van vele? – kérdeztem.

– Van egy elméletem. Ha belegondolsz, az élet szinte minden pillanatára illik egy Beatles-szám.

– És mi felel meg az elmúlt órának?

– Pontosan ez. Láttam, hogy ott áll a lány. Odamentem, és láthatóan megzavartalak a döntésben. Úgyhogy hadd hívjalak meg egy újabb italra, aztán együtt kitaláljuk, hová is utazz. Megoldjuk.

Amikor felnevetett, felidéztem az utolsó szavait.

Megoldjuk.

Jesszusom, ez a fickó kicsit dilis!

– *We Can Work It Out*. Megoldjuk. Már megint egy Beatles-szám.

– Ügyes! Bár túl fiatal vagy ahhoz, hogy ilyen jól ismerd a Beatlest.

– Anyukám hallgatta őket. És neked mi a mentséged?

– Én csak szeretem a jó zenét függetlenül attól, hogy az én időm előtt írták-e. – Lenézett az órájára. – Ha már az időről beszélünk, nekem nem maradt olyan sok. Megisszuk azt az italt?

Amikor újra elmosolyodott, önkéntelenül is éreztem, hogy gyengül az ellenállásom. Nincs abban semmi rossz, ha az ember iszik még egyet, főleg mivel még el sem döntöttem, hová megyek.

– Persze. Miért is ne?

Carter odavezetett az egyik asztalhoz, aztán visszament rendelni a bárba.

– Remélem, nem bánod, hogy rendeltem pár sós falatkát is.

– Dehogy. Köszönöm.

– Szóval, milyen jellegű utazásról van szó, Kendall?

– Van pár dolog, amit át kell gondolnom, és ehhez kis időre el szeretnék távolodni a mindennapoktól.

– Remélem, csupa jó dologról van szó. Elég feszültnek látszol. Ezért is gondoltam, hogy menekülsz valami elől.

– Fontos döntést kell meghoznom.

– Nem segíthetek benne?

Nem, hacsak nem akarsz megtermékenyíteni.

Ha tudná!

– Nem. Ezt a problémát egyedül kell megoldanom.

– Most komolyan, mennyire lehet súlyos a dolog? Egészséges vagy, pörgős... gyönyörű, és úgy tűnik, pénznek sem vagy híján. Tuti, hogy minden jól alakul majd.

– Most azt hiszed, úgy ismersz már, mint a tenyeredet, igaz?

– Fiatal vagy. Akármilyen baj... rengeteg időd van rá, hogy megtaláld a megoldást.

Bár igaz lenne!

– Szerinted mennyire vagyok fiatal?

– Huszonkettő? – vakarta meg az állát.

– Nemsokára huszonöt éves leszek.

Pontosan ez itt a bökkenő. Ez a rohadt huszonöt év.

– Oké. Kicsit fiatalabbnak látszol.

– És te hány éves vagy? A zenei ízlésed alapján kábé ötvenhárom évesnek tippelnék... de a külsőd alapján inkább huszonnyolc lehetsz.

– Nem is rossz. Huszonkilenc vagyok.

A pincér kihozta a kaját. Carter vegyes tálat rendelt, rántott mozzarella-rudacskát, Buffalo-csirkeszárnyat és tojásos tekerceset.

A gyomrom hangosan megkordult.

– Még jó, hogy nem fogyódom.

– Ja. Nincs túl sok más kaja itt, ami ehető. Minden finom, ami olajban sült.

Észrevettem, hogy Carter magának nem rendelt italt.

– Te nem iszol?

– Nem lehet.

– Miért nem?

– Ha elmondod, mi a dilemmád, én is elmondom, miért nem ihatok.

Felkaptam egy sajtrudat, és inkább témát váltottam.

– Nincs idő ezzel foglalkozni. Most már tényleg el kellene döntenem, hogy hová utazom. És te? Hová utazol?

– Várj csak! – mondta, és a kérdésemet meg sem hallva, előhúzta a telefonját, és böngészni kezdett rajta.

– Mit csinálsz?

– Ezen a listán rajta van az összes olyan nemzetközi járat, ami a következő három órában indul – mutatta felém a telefonja kijelzőjét.

– Oké... – vettem a kezembe a telefonját. – Madrid. Iberia légitársaság, 8:55.

– Nem mész Spanyolországba.

– De miért?

– Július van. Ilyenkor irtó meleg van ott. Szarrá izzadnád magad, és még a pólódat sem vehetnéd le, mert nincs rajtad melltartó.

Mivel melegenem lett, visszatértem a listához.

– Oké... akkor... mi lenne, ha Mexikóba mennék? American Airlines, 10:20.

– Nem.

– Nem?

– Az új norovírus ott ütötte fel a fejét.

– A micsoda?

– Úristen! Te nem nézel híradót?

– Nem, túl nyomasztó.

– Akkor hidd el nekem! Most nem szeretnél ott kajálni.

– Jó. Akkor mit szólsz Amszterdamhoz? KLM, 9:45.

– Nem hinném, hogy neked való hely. Ott legális a prostitúció. Ha a városban flangálsz melltartó nélkül, még valaki annak néz, ami nem vagy.

– Szerinted prostinak néznének? – néztem rá elkerekedett szemmel.

– Igazából ott nagyon elegánsak a prostik.

– Ezt meg honnan tudod?

– Hohó... én nem fizetek ám szexért, ha erre akartál célozni – mondta, és öblösen felnevetett. – Igazából nálam az ellenkezője a probléma.

– Várj csak! A nők fizetnek neked a szexért? – kaptam a kezem elé a számát. – Te jó ég! Férfi prostituált vagy? Vagy escortfiú? Hát ezért lógsz itt a váróban?

– Nem! – felelte hátrahajtott fejjel nevetve.

– Akkor a nők csak úgy rád vetik magukat. Erre céloztál?

– Arra céloztam, hogy... néha bejönné, ha én lennék a vadász. De már régóta nem volt rá lehetőségem, és nem is akadtam semmi olyasmire, amire érdemes lenne vadászni. Úgyhogy nem, a legkevésbé sincs szükségem arra, hogy fizessek a szexért.

Ez nem lepett meg. Visszavágni sem tudtam semmivel. Ez a fickó dögös és karizmatikus. Iszonyatosan beképzelt. A nők imádják az ilyet.

Carter kivette a kezemből a telefonját. Jó érzés volt, ahogy a keze enyhén hozzám ért. Túl jó érzés.

– Brazíliában jártál már, Kendall?

– Nem.

– Nagyon szép ebben az évszakban. Most tél van, de elég meleg ahhoz, hogy kellemes legyen. – Lecsapta előttem a telefon fedelét.

– Rio. International légitársaság, 10:05.

– És mit lehet ott csinálni?

– Gyönyörűek a tengerpartjai. Copacabanában és Imanemában rengeteg éjszakai klub és bár van. Tök bulis az egész.

– És biztonságos egy egyedül utazó nőnek?

– Ugyanolyan óvatosságra van szükség, mint bárhol máshol, ahová elutaznál. Esetleg vegyél egy melltartót.

Carter hirtelen újra felcsapta a telefonját, hogy megnézzze, mennyi az idő.

– A francba! Mennem kell. Elkések a melóból – mondta.

Felkászálódott a székéből, és egy köteg pénzt dobott az asztalra.

Meg sem tudtam kérdezni, mivel foglalkozik, vagy hová megy. Igazából még mindig semmit sem tudtam erről a pasiról, de kicsit csalódottnak éreztem magam, ami azt mutatta, hogy szívesen megtudtam volna többet is.

– Hm... oké. Köszönöm a falatkákat!

Egy ideig csak állt némán, aztán azt mondta:

– Döntsön a sors, de ha épp tudni akarod, én Rióra szavazok. Vigyázz magadra, Kendall!

Ahogy elindult, észrevettem, hogy még mindig rajtam van a bőrdzsekije.

– Várj! A dzsekid! – kiáltottam utána.

– Tartsd meg! Hadd melegítse a cicidet.

Ez furcsán aranyos volt tőle.

– Jól van – nevettem fel, és felemeltem a kezemet. – Akkor, viszlát!

– Helló, Goodbye!

– Micsoda?

– Beatles-szám – kacsintott rám.

– Hát, persze! – emeltem az égre a szemem bosszankodva. – Tudhattam volna.

Elmosolyodott, mire belém hasított a felismerés, hogy azt a gödröcskét az állán valószínűleg most látom életemben utoljára. Ahogy elindult, megcsodáltam a hátsóját, amit addig nem volt alkalmam szemügyre venni. Carter hirtelen megállt, és megfordult.

– Kendall...

– Igen?

– Ha nem Brazíliát választod, akkor minden jót a hátralévő életedre!

Mielőtt válaszolhattam volna, megfordult, és gyorsabb tempóra váltott.

Hirtelen elöntött a magány kellemetlen érzése. Néztem Carter után, amíg be nem fordult a sarkon, és el nem tűnt a szemem elől.

Azért ez elég érdekes beszólás volt.

Ha nem Brazíliát választom... akkor minden jót a hátralévő életemre?

Vajon hülyeség lenne egy idegen szavára adni? Az idő nem igazán kedvezett nekem. Valamit választanom kellett. Legyen Rio de Janeiro? És ha végül kinyíffanak, majd a riói románcomat okolhatom érte.

Ez nem valami filmcím?

Riói románc?

Kezdttem izzadni Carter dzsekijében. Jesszusom, még mindig olyan melegem van, és olyan zaklatott vagyok.

Csak Cartert okolhatom érte.

MÁSODIK FEJEZET

ÖNKÉNTLENÜL IS CSALÓDOTTNAK ÉREZTEM MAGAM, amikor a stewardess becsukta a repülő ajtaját, hiába tudtam, hogy ez neveléses. Ott ültem az első osztályon, és ahelyett, hogy a repülőút előtti pezsgőmet kortyolgattam volna, és élvezném a meleg pörkölt mogorót ízt, azon kaptam magam, hogy minden felszálló utasnál reménykedve nézek fel.

Biztosra vettem, hogy Carter is rajta lesz a gépen, pedig nem állította, hogy Brazíliába megy. Megszólalt a repülőgép hangosbemondója, és egy stewardess bemutatta az oxigénmaszk és a biztonsági öv használatát. Amikor az angol nyelvű bemutatót befejezte, újra kezdte a demonstrációt, de ezúttal... brazilul? Várjunk csak! Nem, rosszul gondolom. Portugálul? Azt hiszem. A francba! Épp egy olyan országba tartok, amiről az égvilágon semmit sem tudok, és egyáltalán nem beszélem az ottani nyelvet.

Amikor felszálltunk, újabb stewardess érkezett, hogy felvegye a vacsora- és italrendelésemet. Észrevettem, hogy furcsa módon hasonlít a biztonsági övet mutogató kollégájához. Magas volt, karcsú,

csinos arcára rengeteg festéket kent, pedig anélkül is szép lett volna. Sötét hajukat mindketten hátrakötötték, és szoros kontyba csavarták. Egy harmadik stewardess is odajött a gép elejébe, és ő is ugyanúgy nézett ki. Mintha valaki megalkotta volna az ideális stewardess, hogy aztán klónozza.

Körülbelül tíz perc múlva a repülőgép vízszintesbe került. A mellettem lévő ülésen nem ült senki, úgyhogy kibújtam a Tory Burch balerinacipőmből, és elhatároztam, hogy behunyom a szememet. Persze pont ekkor kezdett bele a pilóta a köszöntő szövegébe.

– Jó estét, hölgyeim és uraim! Itt a főparancsnok, Clynes kapitány beszél. Engedjék meg, hogy üdvözljem önöket ma este itt, az én második otthonomban, ezen a gyönyörű Boeing 757-esen. A ma esti repülőutunk Miamiból Rio de Janeiróba kicsivel több mint nyolc és fél óráig fog tartani. Előreláthatólag nyugodt utunk lesz...

Tè jó szagú úristen! Ez a hang! Csak nem... hát lehetséges ez?

A stewardess éppen akkor érkezett meg a zöldalmás martinimmal.

– Elnézést! Nem tudja véletlenül a pilóta keresztnévét?

– Dehogyan! – vágta rá a nő, aztán kacintva előrehajolt. – Volt idő, mikor néha én is sikoltozva ejtettem ki ezt a nevet. De már eljegyeztek, úgyhogy vége – emelte fel a kezét, és meglengette a gyűrűsujján trónoló hatalmas ékkövet. – Egyébként Carter Clynes kapitánynak hívják. Ez az ember új értelmet ad a repülésnek.

Carter Clynes kapitány! Minden összeállt. A dzsekijén lévő szárnyak, hogy név szerint ismeri a repülőtéri váró személyzetét, ráadásul milyen gyorsan előkereste a menetrendet az iPhone-ján. Hogy is kerülhették el a figyelmemet ezek a jelek? Tudom. Elterelte a figyelmemet a dögös külseje és a rámenős stílusa.

Ezek után egyáltalán nem volt könnyű ellazulni. Arra a gondolatra, hogy Carter fent ül a repülőn, és az életem a következő nyolc

órában az ő kezében lesz, enyhén szólva ideges lettem. Nem úgy voltam ideges, mint amikor a fogorvosi székben arra várok, hogy a doktor bejöjjön. Inkább az a fajta idegesség tört rám, mint amikor a hullámvasúton elfoglalom a helyemet, és hallom, ahogy a retesz bekattan az ajtón. Vagy életem legjobb köre lesz, vagy szétkenődve végzem az aszfalton.

Pár órával később újra megszólalt a hangosbemondó. Carter mély, rekedtes hangon beszélt:

– Itt Clynes kapitány. Éppen a Karib-tenger fölött repülünk. Most lekapcsolom a kabinvilágítást, remélem, sikerül szundítaniuk egyet.

Egy perc múlva kialudtak a lámpák, és néhány ülés fölött meggyújtott olvasólámpa kivételével sötétbe borult a fedélzet. Elhatároztam, hogy alszom egyet, úgyhogy teljesen hátradöntöttem az ülésemet, a takarót felhúztam az államig, és behunytam a szememet. Hamarosan halk zene hangzott fel. Először nem tudtam, honnan jön. Aztán felismertem a számot: a *Lucy in the Sky with Diamonds*² volt az. A Lucyről szóló számot azonban ezúttal nem John Lennon énekelte, hanem Carter tolmácsolásában hallottuk a hangosbeszélőn keresztül.

Tényleg dilis ez a fickó, de valami miatt muszáj volt az egész számot végigmosolyognom.

Amikor másnap reggel felébredtem, egy pillanatra összezavarodtam, nem tudtam, hol vagyok. Egy egész percre beletelt, mire rájöttem, hogy még mindig a repülőn. Most tényleg Brazília felé tartok, vagy

² Lucy az égben gyémántokkal.

az egész tegnap este csak álom volt? Ráadásul a mellettem lévő széken is ült már valaki. Egy stewardess itta ott a kávéját, és közben újságot olvasott. Megnyomtam az ülés gombját, és egyenesbe állítottam, aztán rámosolyogtam a nőre. Nem ugyanaz a stewardess volt, aki a csillogó gyűrűjét mutogatta, és kitálalta Carter viselt dolgait.

– Jó reggelt! Remélem, nem zavarja, hogy itt ülök. Felváltva tartunk szünetet, és sokkal kényelmesebb ezeken a nagy, párnázott üléseken ülni, mint azokon a felhajtható székeken.

– Azt elhiszem – bólogattam, aztán kis tétozás után feltettem a kérdést, ami a fejemben járt, gondoltam, biztosan dilinyósnak néz majd: – Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Hová megyünk?

– Rio de Janeiróba – felelte kifestett szemét rám meresztve. – Nem oda akart menni?

– De, oda. Csak tegnap este az utolsó pillanatban módosítottam a terveimet, és egy pillanatig azt hittem, hogy csak álmodtam, hogy Brazíliába utazom.

– Nem álmodta. Már egy óra sincs hátra, és odaérünk. Jó, hogy sikerült aludnia kicsit.

Bólintottam. Ha már úgyis azt hiszi, hogy kicsit kettyós vagyok, akár bele is csaphatok a lecsóba.

– Jól hallottam, hogy... a pilóta tegnap este a *Lucy in the Sky with Diamonds*-ot énekelte a hangosbemondóban?

– Bizony – nevette el magát. – Minden éjszakai járaton elénekli. Fogalmam sincs, miért.

– Kicsit szokatlan.

– Clynes kapitány már csak ilyen. Kicsit flúgos, de amúgy oltári jó fej és szórakoztató.

– A másik stewardess is célzott rá, mennyire *szórakoztató* a kapitány.

– Biztos, hogy rengeteg olyan stewardess van, aki nagyon *szórakoztatónak* találja a kapitányt.

– Maga nem?

– Az ilyen *pasik* nem jönnek be nekem – rázta meg a stewardess lassan a fejét.

Kissé lehervasztott a dolog, úgyhogy egyetértően megráztam a fejem.

– Azt hiszem, nekem sem.

A nőnek megváltozott az arckifejezése, és közelebb hajolt hozzám.

– Tudja, mi jön be nekem?

– Mi?

– A nagy, kék szemű, telt ajkú, filigrán szökék. Teljes két nap pihenőnk van Rióban, ha esetleg társaságra vágjuk.

Ebbe meg mi a franc ütött? Hát mindenki becsavarodott ezen a járaton? Lehet, hogy túl kevés oxigént kapnak, mert folyton ötezer láb magasságban repkednek.

– Hát... kösz, de én nem... izé... kösz, de inkább nem.

A stewardess udvariasan mosolygott, és összehajtotta az újságját.

– Kár. Akkor jó utat! Még leszállás előtt fel kell szolgálnom a reggelit a gép hátuljában.

Amikor a gépünk végül földet ért a leszállópályán, addig húztam az időt, míg le nem szállt az összes első osztályú utas. Vártam, hátha kinyílik a pilótafülke ajtaja. Fogalmam sincs, miért csináltam, vagy mit csináltam volna, ha tényleg kinyílik, de úgy éreztem, muszáj

legalább még egyszer utoljára látnom Cartert. Ő nem kíváncsi rá, rajta vagyok-e a gépen?

A válasz tíz perc múlva nagyon is nyilvánvaló lett. Már az egész repülőgép kiürült, én meg még mindig a helyemen ültem, és lopva a pilótafülke soha ki nem nyíló ajtaját lestem. *Mi a fene ütött belém?*, morgolódtam magamban. Összefutok egy fickóval a repülőtéri váróteremben, akinek az első szava az volt, hogy felhívott a lakására, aztán összevizezte a blúzomat, amitől az átlátszó lett, ő pedig megjegyzéseket tett a cicimre. Erre mit teszek? Nyilván ami bármely nő számára az egyetlen logikus dolognak tűnhet: veszek egy háromezer dolláros jegyet első osztályra, és utánamegyek Brazíliába. A tetteim egyértelműen életem jelenlegi elcseszett állapotát tükrözik. Ez az út eredetileg arról szólt volna, hogy megtaláljam a saját válaszaimat – és mellé esetleg pár csini cipőt –, nem pedig arról, hogy újabb trófea legyek Szabadszerelem kapitány skalpgyűjteményében... bármennyire is szívdöglesztő a pasi.

Felkeltem, felkaptam a Louis Vuitton Venus táskámat, lesimítottam gyűrött felsőmet, és nagyot sóhajtottam.

Viszlát, Clynes kapitány!

Több mint egy órába telt, mire megtaláltam a csomagomat, és kivártam a soromat a taxira. Kint tikkasztó hőség fogadott, pedig elvileg tél volt, úgyhogy a hátamon patakokban folyt az izzadság. Hűsítő zuhanyra volt szükségem, egy óriási csésze jeges kávéra – vaníliásra vagy mogyorósra – és esetleg egy kilencvenperces masszázsról a szálloda wellnessrészlegén. Végre első helyre értem a taxira várók

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sorában. Alig vártam, hogy beszállhassak a légkondicionált taxiba, míg a sofőr bepakolta a táskáimat a csomagtartóba. Aztán végre beülhettem, és ő is beült elé.

– Ola. Onde gostaris de ir?

Basszus!

– No habla Portugese.

Várjunk csak...a *no habla* portugálul is ugyanúgy van, mint spanyolul?

– Maga beszél angol, igen? – fordult hátra a sofőr.

– Igen!

– Oké. Maga mondani, hová akar menni, érti?

– Ó, elnézést. Egy pillanat!

Gyorsan beütöttem a Google-ba, hogy „*riói luxusszállodák wellnesszel*”. Az internet lassú volt, de végül böngészni kezdtem a hoteleket. Olyan szállodaláncot kerestem, amit ismerek. A keresgélésem az szakította meg, hogy valaki kinyitotta a taxi ajtaját.

A sofőr valamit kiabált portugálul. Abból, ahogy hadonászott, úgy gondolom, azt mondhatta, hogy a taxi foglalt. Az utas viszont ügyet sem vetett rá. A következő pillanatban azt vettem észre, hogy valaki beült mellém a hátsó ülésre.

Valami egyenruhás alak.

Carter Clynes kapitány életnagyságban!

– Kezd izgalmasabb lenni a pihenőm – fordult felém csibészes vigyorral az arcán.

Basszus! Úgy látszik, borostát növesztett az éjjel.

– Milyen volt az utazás, Hetyke? Élvezted, ahogy repítettelek?

– A blúzom már megszáradt, úgyhogy szerintem hagyjuk ezt a Hetykét.